

L'ESGLÉSIA DE DÉU QUE ÉS A MENORCA

Benvolguts diocesans:

Els que ens reconeixem i confessem catòlics, solem tenir consciència que formem part de l'Església universal, al cap del qual hi ha el Papa Francesc. També sol ser ferma la nostra vinculació amb una determinada parròquia, que és una realitat més propera a nosaltres. Fins i tot és molt fort en moltes persones el sentit d'afiliació a moviments o associacions cristianes. No obstant això, per a molts catòlics la Diòcesi és una realitat llunyana i fins i tot abstracta. La seva vida, la seva història, la seva organització, els seus projectes, realitzacions i serveis són moltes vegades desconeguts.

I, no obstant això, l'Església universal es dona sempre en realitats concretes, que estan en un determinat lloc. En els escrits de Sant Pau es posa especialment en relleu que hi ha una única Església, que es fa present i realitza en diferents llocs. Per això Sant Pau parla de "l'Església de Déu que és a Corint", de "les Esglésies de Galàcia" o de "els que esteu a Roma". Doncs bé, nosaltres som "l'Església de Déu que és a Menorca". A aquesta comunitat de creients que estan en un territori en diem "Església diocesana".

El Concili Vaticà II va reflexionar en profunditat sobre les relacions entre l'Església universal i les Diòcesis. Diu en *Lumen gentium* 23: "Cada un dels bisbes és el principi i fonament de la unitat en la seva Església particular, formades a imatge de l'Església universal. En elles i a partir d'elles existeix l'Església catòlica, una i única". És a dir, que a cada Diòcesi existeix i es manifesta l'Església universal. I, a la vegada, l'Església universal es constitueix a base d'elles. L'anunci de l'Evangelí fa germinar sobre la terra moltes comunitats cristianes. Constituïdes sobre el fonament dels apòstols, escolten, celebren i anuncien la paraula de Déu; viuen el que anuncien en l'eucaristia i en les obres de la fe, de l'esperança i de la caritat; es mouen confortades per la presència de l'Esperit que suscita en elles els carismes i els ministeris, i així compleixen la missió encomanada per Crist. Sent moltes, cada comunitat és, a la seva manera, l'actualització de l'únic misteri de salvació en l'única Església en un lloc i en un context determinat. Parlem llavors de l'Església diocesana com Església que dins de la "comunió d'Esglésies" (*Communio Ecclesiarum*) es realitza en un lloc.

La nostra Església particular té un nom: Menorca. I té una història que val la pena conèixer. Ja al segle V trobem testimonis de la seva existència, encara que en l'època moderna va començar el 1795, quan es va separar de Mallorca. Però, sobretot, la nostra Diòcesi és una realitat viva, formada per les 19 parròquies, per les comunitats de vida religiosa, pels moviments i associacions de fidels, pels sacerdots, diaques i fidels laics. És una realitat que val la pena conèixer i estimar.

+ Francesc Conesa Ferrer
Obispo de Menorca